

Arrest

nr. 188 674 van 20 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 juli 2015 België is binnengekomen, diende op 17 juli 2015 een asielaanvraag in. Verzoekers vingerafdrukken werden op 2 juli 2015 genomen in Griekenland.

Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 15 december 2015 België is binnengekomen samen met hun twee minderjarige kinderen, diende op 16 december 2015 een asielaanvraag in. Verzoeksters vingerafdrukken werden op 5 en 12 december 2015 genomen in respectievelijk Griekenland en Duitsland.

1.2. Op 9 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekers. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 9 december 2016 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

In het kader van uw asielaanvraag werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord op 27 november 2015 van 14.11 uur tot 17.40 uur en op 28 april 2016 van 11.05 uur tot 13 uur en van 16.55 uur tot 17.45 uur. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Herman Baron, was aanwezig gedurende de volledige duur van beide gehoren.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en sjiitische moslim te zijn. U bent geboren in de Iraakse hoofdstad Bagdad, Centraal-Irak, en bent gehuwd met A. R. I. (CG. (...)). Samen hebben jullie twee kinderen R. en Ro.

U bent afgestudeerd als leerkracht wiskunde en biologie aan de hogeschool van Bagdad. U werkte van 2008 tot aan uw vertrek in 2015 als werknemer in een cafetaria, House Café genaamd, in de overwegend soennitische wijk Al-Mansour van Bagdad. De sjiitische militie Assaeb verdacht u er ten onrechte van een informant te zijn voor de soennieten omdat u als sjiïet kennelijk geen problemen had met de soennieten in uw woonwijk, omdat uw werkgever soenniet was, omdat u niet naar de moskee ging en niet deelnam aan sjiitische gelegenheden zoals Asjoera. Op zaterdag 20 juni 2015, terwijl u met uw vrouw op familiebezoek was bij haar ouders, kwam Assaeb u thuis zoeken. Ze sloegen uw vader en broer. Ze dreigden ermee jullie huis in brand te steken indien u de volgende dag niet thuis zou zijn. De volgende dag, 21 juni 2015, kwam Assaeb nogmaals langs waarna ze uw familiehuis in brand staken. Uw ouders waren gaan schuilen in de woning van uw oom R. in de wijk Al-Amel. U ging met uw gezin schuilen bij uw schoonouders in de wijk Al Raduwaniya, waar extremistische soennieten van Daesh actief zijn. U verzamelde geld voor uw reis uit Irak.

U verliet Irak op 29 juni 2015 per vliegtuig vanuit de luchthaven van Bagdad naar Istanboel in Turkije. U reisde met de hulp van een smokkelaar per rubberboot naar het Griekse eiland Chios, waar u verbleef van 2 tot 6 juli 2015 in een opvangcentrum. U reisde verder per schip naar Athene. U reisde naar België via Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland. U kwam toe in België op 17 juli 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Anderhalve maand na uw vertrek kwamen de militieleden opnieuw naar u, uw broer en vader zoeken. Om die reden besloot iedereen van uw familie het land te verlaten. Op 4 december 2015 vertrok uw echtgenote A. R. I. (CG. (...)) met het vliegtuig uit Bagdad, samen met jullie twee kinderen R. en Ro. Naast de militieleden die op zoek zijn naar u, vreest zij ook te worden ontvoerd door Daesh. Op 16 december 2015 vroeg zij eveneens asiel aan in België. Uw broer F. (CG. (...)) had eerder al asiel aangevraagd in België, op 6 november 2015.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw identiteitskaart neer, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw huwelijksakte, uw diploma, foto's van een afgebrand huis, de identiteitsdocumenten van uw echtgenote en dochter en hun nationaliteitsbewijzen.

Ter staving van haar identiteit en/of asielrelaas legt uw echtgenote haar paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer samen met de woonstkaart van haar schoonvader, jullie huwelijksakte, foto's van het afgebrande huis en het paspoort, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van R. en het paspoort van Ro.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met sjiitische milities in uw stad van herkomst Bagdad. U legde in dit verband immers vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw vervolgingsfeiten allerminst aannemelijk heeft kunnen maken. U kan namelijk geen enkele informatie geven over uw vervolgers. Nochtans hebt u net omwille van deze personen uw thuisland verlaten. Verwacht mag dan ook worden dat u toch deze personen nader zou kunnen identificeren. Gevraagd tijdens uw eerste gehoor op het CGVS welke militie u thuis opzocht en uw familiehuis in brand stak, verklaart u dit niet te weten maar enkel te weten dat het om een sjiitische militie ging (gehoorverslag CGVS I H., dd. 27/11/2015, p. 7 & p. 8). U haalt daarbij aan dat het leden konden zijn van Saraj Salaam, Al Assaeb of Jaesh Al Mahdi (CGVS I H., p. 9). Wanneer u dan

wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaringen tijdens het invullen van de Vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het om de sjiitische militie Assaeb ging, bevestigde u dit te hebben verklaard. U was het toen echter ook niet zeker welke militie het was omdat u niet thuis was toen ze u daar zochten (CGVS I H., p. 11-12). Ook tijdens uw tweede gehoor op het CGVS weet u nog steeds niet wie nu juist achter u aanzat (gehoorverslag CGVS II H., dd. 28/04/2016, p. 10). Meer zelfs, tijdens uw tweede gehoor haalt u zelfs aan dat u niet weet of het om een soennitische of een sjiitische groepering ging (CGVS II H., p. 10). Ook uw vader, die de militieleden gehoord en gezien heeft, kon u geen enkel spoor van identificatie geven (CGVS II H., p. 10-11).

Vervolgens is het opmerkelijk dat u ook geen idee heeft waarom deze militieleden achter u aan zaten. Het enige dat u kan zeggen is dat ze u als verrader categoriseerden toen ze uw ouderlijk huis waren binnen gevallen en u zochten (CGVS II H., p. 9). Verder verklaart u niet op de hoogte te zijn van hun bedoelingen en niet te weten waarom ze langs waren gekomen (CGVS II H., p. 15). Over de reden die u zelf aanhaalt, dat ze u als informant en verrader aanschouwden (CGV SI, p. 7) omdat u als sjiit in een soennitisch café werkte en zo vaak sjiitische feestdagen miste, moet worden opgemerkt dat deze louter gestoeld zijn op speculaties van uzelf en niet op objectief vastgestelde feiten. U haalt deze reden louter aan omdat er geen andere reden kan zijn, denkt u zelf (CGVS II H., p. 14). Tot aan uw vertrek heeft u namelijk nooit persoonlijke problemen gekend in Irak (CGVS II H., p. 3) en u stelde in werkelijkheid geen informant te zijn geweest en kon ook geen ernstig of concreet argument bedenken die voornoemde verdenking zou kunnen rechtvaardigen (CGVS I H., p. 11). Wanneer het CGVS dan opwerpt dat u wellicht niet de enige met dat soort werk moet zijn geweest in Bagdad, bevestigt u deze stelling, maar haalt u bijkomend aan dat er sjiieten werden vermoord en deze milities daarom een link zullen hebben gelegd met uw werk bij de soennieten (CGVS II H., p. 14). Ter staving van deze conclusie haalt u de moord op Abu Sijad aan (CGVS II H., p. 14). Vreemd is echter dat u opnieuw geen enkele bijkomende informatie bij dit zelfgegeven voorbeeld kan geven. Zo weet u niet of hij werd gedood door een soennitische militie, weet u niet wat zijn werk was en kan u amper persoonlijke informatie over die man kwijt (CGVS II H., p. 14-15).

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd de brandstichting van uw ouderlijk huis aannemelijk te maken. Zo moet worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw echtgenote A. R. I. niet stroken met de beelden op de foto's die jullie ter staving van de brandstichting neerleggen. Zo verklaart u dat de kookplaat van uw ouderlijk huis links van de wastafel staat en de wastafel zelf bevindt zich een kleine halve meter onder een raam (CGVS II H., p. 11). Tijdens haar gehoor op het CGVS beaamt uw echtgenote dat jullie kookplaat links van de wastafel staat (gehoorverslag CGVS A., dd. 28/04/2016, p. 11-12). Voorts haalt zij aan dat de kast met de borden zich links van de wastafel bevond en dat er boven de wastafel een klein plankje hing waar de honing op stond samen met een bordje met tabak voor de waterpijp. Wanneer dan een blik wordt geworpen op de foto's die jullie neerleggen van jullie zogenaamde afgebrande keuken, moet worden opgemerkt dat het kookfornuis niet links, maar rechts van de wastafel staat en er boven de wastafel een kast of droogrek hangt waar tal van borden verticaal op gestapeld staan. Uw verklaring dat de foto schuin was getrokken en er wellicht iets mis was met de camera (CGVS II H., p. 12), kan geen verklaring zijn voor jullie foute omschrijvingen. De gevraagde beschrijvingen zijn namelijk duidelijk en realistisch op de foto weergegeven. Eveneens vreemd is dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen wanneer wordt gevraagd twee onduidelijke items op de foto te omschrijven. Over een kader aan de muur rechts (dossier A., Stuk 10, foto A) haalt u aan dat daar een foto hing waarop iemand stond afgebeeld die een houten stok in de hand had (CGVS II H., p. 13). Uw echtgenote zegt echter dat het een foto met bloemen was waar ook een vaas op te zien was van waaruit water stroomde (CGVS A., p. 20). Boven die foto bevond zich volgens uw echtgenote een luik dat open kon om frisse lucht in huis te brengen (CGVS A., p. 21). Als het luik dicht was, denkt uw echtgenote een portret te zien. U kan zich niet meer herinneren wat er zich boven de foto bevond (CGVS II H., p. 15-16). Jullie foute en tegenstrijdige beschrijvingen ten opzichte van de beelden op de foto's die jullie ter staving neerleggen, ondermijnen jullie geloofwaardigheid als zou jullie keuken in brand zijn gestoken door militieleden. Hierdoor wordt ook uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u en uw echtgenote neergelegde foto's, die bovendien geen uitsluitsel geven over de eigenaar van het huis op de foto noch over de oorzaak van de brand.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u heel vaag en weinig coherent bent over de opvolging van uw vrees na uw vertrek uit Irak. Zo haalt u aan dat er een onbekend persoon bij uw ooms huis naar u komen vragen is. U kwam dit te weten via uw vader (CGVS II H., p. 7). Vreemd is echter dat u niet kan aanhalen wanneer deze persoon exact langskwam bij uw oom en er weinig coherente verklaringen over aflegt. Zo zegt u de ene keer dat deze persoon twee tot drie maand na uw vertrek bij uw oom aanklopte (CGVS II H., p. 6) om nadien te verklaren dat het anderhalve tot twee maand na uw vertrek was (CGVS II H., p. 7). Ook opmerkelijk is dat u deze persoon niet kan beschrijven, want behalve dat hij piekhaar had, weet u niets te vertellen (CGVS II H., p. 7). Uw vader had deze onbekende nochtans gezien bij uw

oom én op uw werkplaats. Verwacht mag worden dat uw vader dan ook een gedetailleerdere beschrijving zou hebben gegeven aan u, of dat u dat zou hebben gevraagd, om te weten wie eigenlijk naar u op zoek was. Dat u dan ook geen informatie kan geven over de opvolging na uw vertrek, en daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst en concrete informatie heeft wanneer er iets na zijn vertrek is gebeurd. Uw echtgenote geeft dan weer tegenstrijdige en weinig concrete informatie over de feiten die na uw vertrek zouden zijn gebeurd, wat eveneens opmerkelijk is. Zij was namelijk nog in Bagdad op het moment dat die persoon naar u op zoek was geweest en zou onder meer om die reden ook het land zijn uitgevlucht (CGVS A., p. 6). Vreemd is dan ook dat zij, behalve anderhalve maand later, niet exacter kan weergeven wanneer die persoon naar u op zoek is geweest (CGVS A., p. 7). Bovendien zegt uw echtgenote dat de militieleden bij uw burens - en dus niet bij uw oom - zijn langs geweest om te vragen waar u zich bevond. Maar bij welke burens, weet zij niet mee te geven (CGVS A., p. 6). De burens zouden dan haar schoonvader, uw vader, hebben ingelicht (CGVS A., p. 7). Verder heeft uw echtgenote er geen enkel idee van hoe de militieleden naar u hebben gezocht en is het haar onbekend dat die militie naar uw werkplaats én naar uw ooms huis is getrokken (CGVS A., p. 21-22). Verwacht mag worden dat uw echtgenote hiervan op de hoogte zou zijn, aangezien ook zij omwille van uw problemen en het gevolg daarvan Irak is uitgevlucht. De vaststelling dat jullie beiden geen duidelijke informatie kunnen geven over de opvolging van de feiten na uw vertrek en jullie daar ook weinig coherente verklaringen over afleggen, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Naast de aan uw asielmotieven gerelateerde problemen, haalt uw echtgenote ook een vrees voor Daesh aan als reden waarom zij niet meer terug kan naar Irak. Ze vreest dat zijzelf of een van jullie kinderen door deze terreurbeweging zal worden ontvoerd. Over haar vrees voor Daesh moet worden opgemerkt dat zij deze niet individueel heeft kunnen maken, maar zich louter baseert op algemeenheden. Zelf werd zij nooit persoonlijk bedreigd door Daesh (CGVS A., p. 26). Voorts kan zij geen enkel concreet voorbeeld aanhalen van kinderen die werden ontvoerd en kan zij haar eigen voorbeeld over een vrouw die zou zijn ontvoerd door Daesh niet concretiseren (CGVS A., p. 24). Bovendien moet worden opgemerkt dat deze algemene vrees voor Daesh werd meegenomen in de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie later).

Op basis van het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan

geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar

specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u en uw echtgenote, in het kader van jullie asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Jullie identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen en die van de kinderen, uw woonstkaart en die van uw vader, jullie huwelijksakte, uw diploma en de paspoorten van uw echtgenote en kinderen zeggen enkel iets over jullie identiteit die niet wordt betwist. Deze identiteitsdocumenten doen echter geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgrelaas. De foto's werden eerder reeds aangehaald om de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven aan te tonen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw echtgenote A. R. I. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 16/12/2015

Overdracht CGVS: 12/02/2016

In het kader van uw asielaanvraag werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord op 28 april 2016 van 9 uur tot 10.50 uur en van 14 uur tot 16.38 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Herman Baron, was aanwezig gedurende de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en sjiitische moslim te zijn. U stelt te zijn geboren in de Iraakse hoofdstad Bagdad, Centraal-Irak. U bent gehuwd met H. W. N. A.-K. (O.V. (...)) en samen hebben jullie twee kinderen.

Uw echtgenoot werkte van 2008 tot aan zijn vertrek in 2015 als werknemer in een cafetaria, House Café genaamd, in de overwegend soennitische wijk Al-Mansour van Bagdad. Een militie verdacht hem er ten onrechte van een informant te zijn voor de soennieten omdat hij als sjiit kennelijk geen problemen had met de soennieten in jullie woonwijk, omdat zijn werkgever soenniet was, omdat hij niet naar de moskee ging en niet deelnam aan sjiitische gelegenheden zoals Asjoera. Op zaterdag 20 juni 2015, terwijl hij samen met u op familiebezoek was bij uw ouders, kwam Assaeb hem thuis opzoeken. Ze sloegen uw schoonvader en schoonbroer. Ze dreigden ermee zijn huis in brand te steken indien uw echtgenoot de volgende dag niet thuis zou zijn. De volgende dag, 21 juni 2015, kwam Assaeb nogmaals langs waarna ze jullie familiehuis in brand staken. Uw schoonouders waren gaan schuilen in de woning van Rachid, de oom van uw echtgenoot, in de wijk Al-Amel. Jullie gingen schuilen bij uw ouders in de wijk Al Raduwaniya, waar extremistische soennieten van Daesh actief zijn.

Uw echtgenoot verliet Irak op 29 juni 2015 en vroeg op 17 juli 2015 asiel aan in België.

Anderhalve maand na zijn vertrek kwamen de militieleden opnieuw naar uw echtgenoot, uw schoonbroer en schoonvader zoeken. Om die reden besloot u en iedereen van uw schoongefamilie het land te verlaten. Op 4 december 2015 vertrok u met het vliegtuig uit Bagdad, samen met jullie twee kinderen Raimas en Roz. Naast de militieleden die op zoek zijn naar uw echtgenoot, vreest u ook te worden ontvoerd door Daesh. Op 16 december 2015 vroeg u asiel aan in België. Uw schoonbroer F. (O.V. (...)) had eerder al asiel aangevraagd in België, op 6 november 2015.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer samen met de woonstkaart van uw schoonvader, jullie huwelijksakte, foto's van het afgebrande huis en het paspoort, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van R. en het paspoort van Ro.

Ter staving van zijn identiteit identiteit en/of asielrelaas legde uw echtgenoot zijn identiteitskaart neer, zijn nationaliteitsbewijs, zijn woonkaart, jullie huwelijksakte, zijn diploma, foto's van een afgebrand huis, en de identiteitsdocumenten van u en uw dochter R.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op de motieven die door uw echtgenoot H. W. N. A.-K. (O.V. (...)), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

[idem motivering van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker]

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren twee middelen aan.

- Zij voeren in een eerste middel een schending aan van de volgende bepalingen:

☐ *Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*

☐ *Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;*

☐ *Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*

☐ *Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève;"*

Verzoekers bespreken het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en passen de elementen van deze definitie toe.

Zij stellen dat in de bestreden beslissing wordt uitgegaan van de verkeerde veronderstellingen, want zij hebben wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging. Zij stellen dat de beslissing van verzoekers broer F. vooral gebaseerd is op de thans bestreden beslissingen en wijzen erop dat hij het asielrelaas van verzoekers wel degelijk heeft onderbouwd met bijkomende verklaringen. Verder gaan zij in op (1) de identiteit van de vervolgers, (2) de reden van de vervolging en (3) de vervolging na het vertrek van verzoeker uit Irak.

(1) Wat de identiteit van de vervolgers betreft, benadrukken zij dat ze alles hebben verteld wat ze weten over de mogelijke identiteit van hun vervolgers. Zij hebben een sterk vermoeden dat het leden zijn van een sjiiitische militie. Verzoekers vader was bang om vragen te stellen aan de vervolgers. Zij zijn ervan overtuigd dat het over een sjiiitische militie gaat. Verzoekster heeft dit ook bevestigd dat zij vermoedt dat het militieleden waren die op zoek waren naar haar echtgenoot. Uit het CGVS-interview van verzoekers broer F. blijkt ook dat hun vader en hij niets durfden te vragen aan de vervolgers, uit angst dat hen iets zou overkomen en heeft het asielrelaas dan ook verder aangevuld, daar hij wel aanwezig was op dat bewuste moment. Aldus hebben verzoekers en verzoekers broer F. gelijklopende verklaringen afgelegd, waarbij verzoekers broer iets meer details kon geven (H. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 7-8 en 11; H. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 9-10; A. CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 5 en 8; F. CGVS-gehoorverslag, verzoekschrift, stuk 28).

(2) Wat de reden van vervolging betreft, volharden verzoekers in hun verklaringen dat verzoeker werd vervolgd door sjiiitische milities omdat hij werd gezien als een informant. Er werden sjiieten vermoord door soennieten en de sjiiitische milities zijn ervan uit gegaan dat verzoeker informatie had doorspeeld over sjiieten aan de soennieten.

Verzoekster heeft deze reden ook aangehaald, net als verzoekers broer F. die ook meer details kon geven over de moord op Abu Sajad. Verzoekers benadrukken dat zowel de moordenaar van Abu Sajad als hijzelf vaak naar het café kwamen waar verzoeker werkte. Daarom waren de nabestaanden ervan

overtuigd dat verzoeker iets te maken heeft met de moord op Abu Sajad, daar hij als spion zou hebben gewerkt. Ook de overheid volgt de redenering van de nabestaanden en de regering heeft in de ogen van de Irakese bevolking altijd gelijk, zodat een terugkeer voor verzoekers onmogelijk is omdat zij zouden worden geveiseerd. Zij verwijzen naar de verklaringen die zij en verzoekers broer F. hebben afgelegd (H. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 7; H. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 10 en 16; A. CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 6 en 8-10; F. CGVS-gehoorverslag, verzoekschrift, stuk 28).

(3) Over de vervolging na het vertrek van verzoeker uit Irak, verklaren verzoekers dat zij beide niet aanwezig waren in het huis van verzoekers oom. Enkel de oom en verzoekers vader hebben de persoon in kwestie gezien, maar zij wouden verzoekers niet ongerust maken en hebben daarom geen details over het voorval gegeven. Ook verzoekster heeft bevestigd dat verzoeker een maand en half na zijn vertrek werd gezocht, maar zij weet niet precies wat er is gebeurd en raakt snel in paniek en haar schoonvader wou haar niet ongerust maken. Verzoekers broer F., die wel aanwezig was in het huis van de oom, was nog aan het herstellen van zijn verwondingen die hij tijdens de brand heeft opgelopen waardoor hij de persoon in kwestie zelf niet heeft gezien.

Zij vragen tot slot om de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zodat zij alsnog als geloofwaardig dienen te worden ingeschat.

- Verzoekers voeren in een tweede middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“☐ Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;

☐ Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;

☐ Schending van de zorgvuldigheidsplicht.”

Zij benadrukken dat hun identiteit en afkomst niet worden betwijfeld. De Commissaris-generaal erkent dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Tevens erkent de Commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

“Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert.”

Verzoekers verwijzen naar het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie en naar de rechtspraak van het EHRM. *“Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz. Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers.”*

De motivering van de bestreden beslissing is een zwaktebod. Verzoekers stellen, met verwijzing naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat de Commissaris-generaal er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Verzoekers wijzen erop dat de Commissaris-generaal zich bewust is van de plicht om elke asielaanvraag objectief te beoordelen (verzoekschrift, stuk 4). Zij benadrukken dat de Raad op 12 april 2016 in een aantal arresten de beslissingen van de Commissaris-generaal heeft vernietigd. Op 28 september 2016 heeft de Raad opnieuw een beslissing vernietigd op basis van de uiterst preciaire veiligheidssituatie in Bagdad (verzoekschrift, stuk 17).

Volgens verzoekers is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt de Commissaris-generaal het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een

terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 van het EVRM in en bijgevolg ook van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers gaan in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Zij citeren uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen (Landeninformatie, stuk 19, nr. 1). Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant (verzoekschrift, stuk 7). De Commissaris-generaal erkent ook dat er gevaar bestaat voor onderrapportage. Cedoca komt in de COI Focus niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het overzicht van aanslagen. Er blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoekster ziet zich hierin gesteund door enkele arresten van de Raad van 12 april 2016.

Verzoekers verwijzen voorts naar het verslag van de missie van de Verenigde Naties voor Irak van 2 december 2016 dat bevestigt dat het aantal slachtoffers enorm hoog is en naar UNHCR's *"Position on Returns to Iraq"* van 16 november 2016 (verzoekschrift, stukken 5 en 6).

Zij argumenteren omstandig dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hen bijgebrachte landeninformatie, rechtspraak en stukken (verzoekschrift, stukken 7-16 en 18-21 en 25-26).

Verzoekster besluit:

"Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?"

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep leggen verzoekers volgende documenten voor:

- een bericht op de website van het CGVS (stuk 3)
- een artikel uit Knack (stuk 4)
- UNHCR's *"Position on returns to Iraq"* van 16 november 2016 (stuk 5)
- algemene informatie en persberichten betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (stukken 6-16; 18-21 en 25-26),
- een arrest van de Raad (stuk 17)
- landeninformatie over de veiligheidssituatie in Irak van US Departement of State, 2015, VN Veiligheidsraad, 26 oktober 2015 en HRW, 29 januari 2015 (stukken 22-24)
- een uittreksel uit het CGVS-gehoorverslag van verzoekers broer F. (stuk 28).

2.1.3. In een aanvullende nota van 12 april 2017 brengen verzoekers volgende documenten aan:

- een klacht die werd neergelegd tegen verzoeker door de echtgenote van Abu Sajad (stuk 29)
- een overlijdensakte van de oom van verzoeker (stuk 30)
- twee klachten die werden neergelegd tegen verzoeker door de zonen van de overleden oom (stukken 31-32)
- een foto met betrekking tot de dood van verzoekers oom (stuk 33)
- een verzendbewijs van DHL (stuk 34).

2.1.4. In een aanvullende nota van 25 april 2017 legt de Commissaris-generaal de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad."* van Cedoca van 6 februari 2017 voor.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen

die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Het asielrelaas ontbeert elke geloofwaardigheid, gelet op de aanvullende nota van 12 april 2017. Thans houden verzoekers voor dat de moord op Abu Sijad een cruciaal en determinerend element was voor de verdere aangehaalde problemen. Het is immers hierdoor dat verzoeker en zijn broer F. in het vizier kwamen van de politiediensten en de sjiiitische milities, terwijl zij hierover in eerste instantie steeds zeer vage en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Uit de klacht die de echtgenote van Abu Sajad heeft neergelegd op 27 juni 2015, blijkt dat zij verzoeker en zijn broer F. heeft aangeduid als verantwoordelijken voor de moord op haar echtgenoot (stuk 29). Dat verzoeker bij aanvang van de asielprocedure deze concrete feiten heeft achtergehouden en pas tijdens het afsluiten van het tweede CGVS-interview op 28 april 2016 een link legt met deze moord, betekent dat verzoeker zijn asielrelaas geënceneerd heeft. Ook verzoekster heeft tijdens haar CGVS-interview eerst slechts vage verklaringen afgelegd dat haar echtgenoot van spionage werd beschuldigd omwille van zijn werk, dat zij hiervoor geenszins de concrete aanleiding kent en uiteindelijk vermoedt dat het iets te maken heeft met de moord op Abu Sajad (A. CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 9-10). Uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn eerste CGVS-interview op 27 november 2015 blijkt tevens dat ze enkel hem zochten, zijn broer F. helemaal niet werd geviseerd, omdat deze laatste slechts af en toe werkte en vooral voetbal speelde in de buurt en sporters niet worden verdacht (H. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 10-12). Uit de klacht van 27 juni 2015 blijkt echter dat een arrestatiebevel werd uitgevaardigd tegen verzoeker en zijn broer F., zodat ook de verklaring van verzoekers broer F. dat hij op 21 oktober 2015 Irak via de luchthaven kon verlaten niet aannemelijk is (verzoekschrift, stuk 28, p. 7). Bovendien blijkt ook F. tijdens zijn CGVS-interview geen overtuigende verklaring te hebben waarom enkel verzoeker in verband wordt gebracht met de moord op Abu Sajad waarvoor de dader, M.A.D., overigens bekend is (*Ibid.*, p. 10-11).

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dan ook dat de voorgehouden asielmotieven, die voortvloeien uit de betrokkenheid van verzoeker bij de moord op Abu Sajad, geheel onbestaand zijn. Er kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekers in hun eigen kluwen van leugens verstrikt zijn geraakt.

De door verzoekers voorgelegde paspoorten, identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, woonkaart, huwelijksakte en diploma tonen enkel hun identiteit, nationaliteit en herkomst aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Wat de overige door verzoekers voorgelegde documenten betreft, deze dienen om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het staat verder niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door de Commissaris-

generaal en verzoekers en getiteld “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoekers en de Commissaris-generaal kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 14 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dit geldt des te meer omdat dit standpunt van latere datum is dan het merendeel van de documentatie die door verzoekers wordt aangehaald in het verzoekschrift.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische

burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats.

Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar het vroegere beleid van de Commissaris-generaal doet hieraan geen afbreuk aangezien elk dossier op zijn eigen merites en aan de hand van de actuele informatie dient te worden beoordeeld.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP